ja Liikand läkesse ülalt maha, külmaküng istlend meie, blekk ma jelk enne tead nüüd, ma olekk sind ammu ära äänu jüs olnud naha ke naginad kuulda, ja külm küngo poole kurpöle emaga olnud, nakkasse wahtsi waha jäänud ees mäkk ja kuntis käinud oma teed mets ja tagasi. Seest kand näind jälle üks inimene kui külmküng künni aida mööda ella poole alla tulnud teine haga alnud. Tees pöörd ja hoo ma nud kuntis, kallalk ära jesk kuntis olnud na teine tiin teelegul haida teda püüd mas. Inimene hüüd nüd ee malk, Hundale, hundale! ~~ta~~ hundale, hundale! Külm küng ~~ta~~ hüüd nud wasta, Jüss Kristusele! Sääl weeped künni jäänd all ja kuppu ned aja päält ma ha kuntsid teda ka wapsi ära jõõnud.

Ilus sond olnud üks naine oma la ptega üksi metsa künna, laps olnud ikke ehk pool me aastane ja olnud korwiga korwiga pun ar jas rüpus, mõtma hakan jadama ja müristand ma, jüs üks pimma hall pilv tulnud jõma pun alla sus laps ar jas oma korwiga rüpus ja aid nud ema sk ümbelk lapse korvi alla, ema päigid teda mõtlu nod ära ajamas ja laind mesk jälle, ema hüüd nud emalk lapsele: „Hääpe, wäätse!“ ema pöörda laps pole midagid askand teha, ema laind ise jälle ära ajama jaatnud teda ee male, saal nõga kõnd wamaa pilve maha, ker mund midagi nolle olnud künni külm küng.

3 Kaina roonu meted.

Kaina roona mentesk väätsi: na mõnda, need ääld inimese lõha jäänud. Ups rond ups mees olnud nende näid wangis jüs nead jõõnud jada patja päkkekumme tega, et kearti lihawarje nõdi minema, Mees olnud üksi üks ka mbriis künni, wäipe aun olnud ikke jees nasst ta oma. Läheb teise kohe pääle.

Jõrme läbi pidi pihtma et teise rahvale wäisid, kes jõrm hea tõe tunne on mees pole jõrme ammu, waid pöstnud õpe nor pun pulga, jes olnud ka kõwa, felkwisse ta jaand jääl naa aega jüda; wõmaps nii naad jõha ta jäätmesse ära tüdyd olid jüs naad takkand teda ära näpsida, kes jes olnud näe tudun ära, wanna mees olnud ära ärdie, jes näkkand ähju pallawaje ja jüs takkand mees pani rattaste päälta ja ajada, mees ütlend et ka ei aska pa taste päälle istuur ja ütlend et wõmma mees jeab ise enne nõe tama tuldo äiet. ütlema pärab. Wanna mees ei tund esite ära mäke rattaste äärje päälle näitwasen, aga mees ütlend et jes pole äige mõtte ja käskind mesk panemõne nõkkata, jüs wanna mees istund wankri te rattale, mees läpand rattad wanna mees pe a ähju ja panud ähju ukse ette kinni, tees olnud juba aues mees pole eman mälja jaand, ta sugerid emask järej: alla kus müked ees olid olnud, et ta pole ära paas nõd, nii kaua jes jõse tulnud, käpan oont äsitama, ja ütlend: „Jaan, jaani käänd ka äsu, oma wanna mees nõrka äsu!“ „Aa pole teaar emane läbaid ak pe dej, awwa mõtka ära jõõ ütnud, laind wõrsi, õue teda ak pima, jaan naad mets ja juba laind, jüs mees tulnud jänj: all wõlgo ja wõtnud oma ka poola felksi ja nipu tand jeda oma jälgide jüse, et naad ta kaise ei kummeje. Jaan mees mõtle mõne ääre jaanu, jüs ta nuilnud neid oma jälgi mööda jänj tulad, mees nähnud jüs tagas pidi ja nipütand ikka poola oma jälgide jüse, sääl olnud nemp a patjo lõõatokkega nakka, mees panend toma nokkuba alla naad ak jämd kiibaga pole leijnud aiskand oma jälgi ja ütlend: „Umma tulnud, kumme käinud, kumme tulnud, kumma käinud;